

PASTORAAL OP SCHOOL

Boeken worden aan de kant geschoven, kantoren en fabrieken gesloten, extra treinen naar zee, weiden vol kleurrijke tenten, ... Twee zomermaanden, twee vakantie maanden staan voor de deur! Laten wij even kijken wat we meenemen als we vakantie nemen! Veel **koffers** en **bagage**? Misschien slechts een **rugzak**? Of vertrekken wij op vakantie met **lege handen**?

Sommigen zoeken vakantie te vinden ver van hier, aan een uitgestrekt zuiders strand, met diep blauw water en een eindeloos heldere lucht. Ze reizen ver om nieuwe mensen te ontmoeten of eeuwenoude culturen. Om dit alles bijeen te houden, vooral het materiële, nemen zij grote **koffers** mee, overvol beladen met geschenken en tastbare herinneringen bij terugkeer.

Vakantie: voor sommigen **een tijd van grote koffers en veel bagage!**

Er was eens een man op weg naar God. In zijn **koffers** droeg hij alles wat hij in zijn leven had verzameld. Eindelijk kwam hij bij het huis van God en klopte aan. “Ik herken u niet” zei de portier. “Tja”, zei de man nors, “eigenlijk ken ik u ook niet”. “Kom misschien een andere keer terug”. En de portier sloot de deur. De man stampte tegen zijn **koffers** en riep boos: “Wacht tot ik God zie, dan spreek ik Hem wel over zijn onbeleefd personeel”. Hij zocht zijn overgebleven **koffers** en hervatte zijn tocht naar God. Onderweg kwam hij een vos tegen. “Ik heb het te warm” zei de vos, “mag ik in de schaduw van uw **koffer** gaan zitten?”. De man gaf hem één van zijn **koffers**. Toen zag hij een herdersjongen. Die verzamelde plukjes wol in zijn handen. De man aarzelde: “Misschien kun je wel een **koffer** gebruiken ...”. En hij gaf nog een **koffer** weg. Wat verder ging hij naast een oudere vrouw zitten om uit te rusten. Ze genoten samen van de zon en het groen. Toen vertrok hij. “Meneer”, riep de vrouw, “u vergeet uw **koffer**”. “Och”, zei de man, “hou die maar, ik heb die niet meer nodig”.

Weer stond de man voor het huis van God en klopte aan. “Daar zijn we weer”, zei de man. De portier zei: “Oh, u herkent me?”. De man knikte: “Natuurlijk, vergeet maar die andere keer, u weet hoe het gaat. **Soms ziet een mens door de koffers God en de medemens niet meer**”. “Dat gebeurt wel méér”, zei de portier en hij zwaaide de deur van het huis helemaal open!

Sommigen zoeken en vinden een zinvolle invulling van de vakantietijd dicht bij huis, in bezienswaardigheden binnen onze eigen streek. Zij maken er elke dag een verrassende ontdekkingstocht van en bewonderen de schoonheid van bossen en stranden, steden en gebouwen, monumenten en musea in de buurt.

Om dit alles bijeen te houden, hebben zij niet zoveel nodig; meestal alleen een **rugzak** met het broodnodige voor zo’n uitstap. Vakantieherinneringen bewaren ze immers in hun hart, nieuwe moed en hervonden enthousiasme in hun geest.

Vakantie: voor sommigen **een tijd van de rugzak en weinig bagage!**

Er was eens een kleine jongen die graag God wilde ontmoeten. Dus pakte hij **zijn rugzak**, stopte er enkele blikjes frisdrank en een paar chocoladerepen in, en ging op stap.

Na een kleine wandeling kwam hij in een park. Daar zag hij een oud mannetje op een bank. Hij keek naar de duiven die de broodkruimels oppikten. De kleine jongen ging bij de man op de bank zitten en deed **zijn rugzak** open. Toen hij een blik frisdrank wilde opendrekken, ontmoette zijn

PASTORAAL OP SCHOOL

blik die van de oude man. Dus pakte hij een chocoladereep en gaf die aan de man die dankbaar glimlachte. De jongen vond het een heel mooie glimlach en gaf de man ook een blikje frisdrank. De man glimlachte weer, nog mooier dan eerst. De kleine jongen vond het prachtig. Zo zaten die twee een hele tijd op de bank in het park en aten met elkaar de chocoladerepen en dronken frisdrank, maar geen van beiden zei een woord. Toen het donker werd nam de jongen zijn rugzak en besloot hij terug naar huis te gaan. Na enkele stappen stopte hij, keerde terug naar het oude mannetje en gaf hem een dikke knuffel. Het mannetje glimlachte heel gelukkig. Toen hij thuiskwam, zei de kleine jongen tegen zijn moeder: "Ik heb vandaag met God gegeten en hij heeft een heel mooie glimlach!" Ook de oude man was naar huis gegaan waar zijn zoon op hem wachtte. Hij zei tegen hem: "Ik heb vandaag met God gegeten en hij is veel jonger dan ik had gedacht." **We moeten het niet te ver zoeken, om God te ontmoeten!**

Sommigen gaan de vakantietijd in zonder verwachtingen of uitgestippelde dagen en routes. Het is voor hen als een geschenk vol verrassingen en ze laten het op zich afkomen. Het is voor hen een periode van "minderen en loslaten". Ze rennen niet, maar wandelen en genieten. Hun huis wordt een thuis en hun relaties en familiebanden sterker. Ze openen hun hart voor vriendschap. Hun zintuigen brengen hen **dichter bij God en de mensen**.

Om dit alles bijeen te houden, nemen zij geen koffers of bagage mee, zelfs geen rugzak, maar ze gaan op weg met **open handen**, milde ogen en een eenvoudig hart.

Vakantie: voor sommigen **een tijd van lege handen (agenda's en hoofden)!**

Gods goede daden komen meestal onverwacht op onze levensweg. De Heilige Augustinus vertelt:

"Ik heb de aarde ondervraagd en zij antwoordde mij: 'Ik ben je God niet'. Alles wat op de aarde is, gaf mij hetzelfde antwoord.

Ik heb de zee ondervraagd en de afgronden en de vissen en alle wezens die de wateren bevolken, en zij antwoordden mij: 'Wij zijn je God niet; zoek Hem hoger dan wij ons bevinden'.

Ik heb de lucht die wij inademen ondervraagd, en hij antwoordde mij evengoed als al zijn bewoners: 'Wij zijn God niet'.

Ik heb de hemel, de zon, de maan, de sterren ondervraagd; zij bevestigden mij: 'Ook wij zijn de God niet die je zoekt'.

Daarna wendde ik mij tot alle wezens die ik met mijn zintuigen waarneem en ik zei hen: 'Vermits jullie mijn God niet zijn, leer mij dan tenminste iets over Hem'.

En zij schreeuwden mij toe met één stem: 'Hij is het die ons gemaakt heeft'.

Om het antwoord te kennen, hoefde ik **niets anders** te doen dan **hen te bekijken!**

Hun antwoord was hun **schoonheid!**"

Hoe we onze vakantietijd ook invullen, met veel **koffers** en **bagage**, met een **rugzak** en **weinig ballast**, of zelfs met **lege handen** en een **open vizier**; laat ons vooral verwonderd zijn om wat de wereld ons te bieden heeft. Laat ons daarbij ook ontdekken dat **God met ons meereist** en dat we – als we goed kijken – af en toe een teken van Zijn aanwezigheid kunnen vinden als een soort visitekaartje waarop staat: "**Ik ben er**". **Een aangename vakantietijd!**

Diaken Danny Vandenbroucke.